

Objectiu: refermar l'hegemonia

El PSC arriba al seu desè congrés amb la millor situació política de la seva història: manté l'hegemonia municipal, governa la Generalitat de Catalunya i participa de l'executiu del PSOE a Madrid. Ara afronta aquesta etapa amb l'objectiu de consolidar la seva força i poder aconseguir, en el proper cicle electoral, governar en solitari.

Deia Josep Pla que la política es podia definir com "un procés d'encadenaments". La trajectòria del PSC en aquest darrer curs polític exemplificaria perfectament aquesta observació. Pocs imaginaven la nit del 16 de novembre del 2003 –quan Pasqual Maragall, diuen, va estar a punt de llençar la tovallola, després que contra la majoria de pronòstics el PSC no aconseguia superar en nombre d'escons a CiU– que els socialistes catalans arribarien a les vacances d'estiu amb la situació actual. Avui, lluny del que semblava un altre desencís electoral del PSC, aquesta formació ha passat de jugar-s'ho tot a una carta a guanyar la partida de carrer, i tot plegat al llarg d'un sol curs polític.

Les eleccions municipals del 25 de maig del 2003 havien comportat un cert retrocés electoral en alguns dels municipis emblemàtics dels socialistes, i Maragall es presentava per segona vegada a les eleccions del Parlament de Catalunya davant d'un candidat de CiU que per primer cop no era Jordi Pujol. És fàcil imaginar què hauria passat amb la carrera política de Pasqual Maragall si no hagués aconseguit formar govern.

El pacte tripartit, doncs, amb Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds, va enterrar el que hauria pogut ser una forta crisi entre les files socialistes. Lluny d'això, el PSC ostenta avui la presidència de la Generalitat de Catalunya –objectiu que havien anhelat

des de la transició i que semblava poc menys que inassumible–, continuen sent la primera força municipal al Principat i també partit de Govern a Madrid, amb paper crucial en els èxits del PSOE. Un rècord de fets encadenats que culmina amb una còmoda victòria electoral (tot i que amb un retrocés en el nombre de vots i una abstenció altíssima) en les eleccions europees del passat 13 de juny.

Després d'aquest any vertiginós, el PSC celebra el desè congrés, del 23 al 25 de juliol, al Palau de Congressos de Barcelona. És el primer que fan com a partit de govern a Catalunya, i amb la comoditat d'haver assolit amb escreix tots els objectius.

Programes electorals aprovats.

L'incontestable èxit electoral del PSC en el darrer cicle electoral fa que el debat polític d'aquest congrés cedeixi espai a l'organitzatiu. La cúpula socialista creu que el suport electoral ja ha comportat l'aprovació dels programes polítics i de les estratègies del partit.

La irrupció generalitzada dels socialistes catalans a gairebé totes les administracions (Generalitat i estat) ha comportat un trasllat de molts quadres del partit cap a càrrecs institucionals. D'aquesta manera, un dels objectius prioritaris del congrés serà el de reforçar l'organització interna de la formació, amb la promoció de nous quadres, per evitar que el transvasament de persones cap a les instituci-

ons no debiliti l'estructura del partit i en dificulti el funcionament.

A la primera línia del partit no hi haurà moviments. Vist l'èxit de la fórmula que ha donat el tàndem format per Pasqual Maragall, com a president de la formació, i José Montilla, com a primer secretari, els socialistes catalans no tenen previst cap canvi. El president de la Generalitat i el ministre d'Indústria continuaran doncs amb els seus càrrecs de partit.

Resten oberts els altres càrrecs que integren la comissió executiva, i principalment el secretari d'organització. L'actual delegat del Govern espanyol a Barcelona, Joan Rangel, és qui ha ocupat aquest lloc. Entre els noms que hauria sondejat Montilla per ocupar-lo hi ha el del primer secretari de la federació del PSC del Baix Llobregat (Molins de Rei), Josep Zaragoza, que des de fa uns mesos, de fet, és qui exerceix *de facto* aquesta funció. Entre els seus èxits hi ha el d'haver estat el coordinador de la campanya del PSC, en les passades eleccions legislatives espanyoles, en les quals els socialistes van treure un dels millors resultats a Catalunya. Fent un lleuger exercici de simplificació, podríem dir que, com el mateix Montilla, Zaragoza prové dels sectors tradicionalment més estretament vinculats al PSOE, però que amb el temps ha anat assumint objectius similars als dels sectors provinents de la tradició catalanista de dins del PSC, més per una via pragmàtica que per una identificació simbòlica. D'aquesta manera, avui representen una generació de polítics que d'alguna manera han fusionat el que fins fa uns anys es descrivia com "les dues ànimes del PSC": la provinent del sector catalanista (PSC-Reagrupament, FOC...) i la provinent de la Federació Socialista de Catalunya del PSOE.

Miquel Iceta, que completa el triomvirat que gestiona avui l'aparell del PSC, juntament amb el mateix Montilla i amb Zaragoza, mantindrà probablement un paper semblant, i fins i tot reforçat, al que tenia fins ara com a responsable d'Acció Política, Electoral i Portaveu. Ell porta el pes del grup socialista al Parlament de Catalunya.

José Montilla, acompanyat de Pasqual Maragall i de Joan Clos, celebra la victòria del PSC en les eleccions legislatives espanyoles del passat 14 de març. Els socialistes van aconseguir un dels seus millors resultats electorals.

Una de les prioritats del congrés del PSC és efectuar una renovació interna

Conrear els futurs relleus. A banda d'aquest càrrec, una de les prioritats del congrés del PSC és la de formar una executiva que reflecteixi una renovació interna, ja no des del punt de vista d'edat, sinó potenciant els membres del partit que puguin tenir una projecció política cap al futur.

Amb Pasqual Maragall a la presidència de la Generalitat, el seu paper dins del partit queda reduït, tot i que la seva opinió, com a president també de la formació, pot obrir i tancar les portes a l'entrada dels òrgans de direcció del partit. Però no es preveu que hi hagi les pugnes que tradicionalment hi havia hagut entre els diferents sectors del partit. El PSC viu, doncs, un moment dolç, i l'executiva que surti del congrés vol tenir una projecció de futur, serà l'executiva del proper cicle electoral. Entre els que compleixen aquesta condició de projecció futura hi ha noms destacats com els del consellers d'Economia, Antoni Castells, la d'Interior, Montserrat Tura, o el del regidor de Barcelona, Jordi Hereu. Altres noms tenen més complicada la seva incorporació o continuïtat a la nova cúpula, com Manuel Royes, expresident de la

Diputació de Barcelona, o el conseller d'Agricultura, Antoni Siurana.

El PSC enfronta doncs el desè congrés amb una situació immillorable, com a força hegemònica institucional. Potser, però, el principal repte amb el qual s'enfrontarà aquesta formació serà el de fer casar els interessos, sovint contraposats, de les diverses institucions en les quals governa. Les posicions entre els governs català i espanyol en els debats per a la millora de l'autogovern i del sistema de finançament de Catalunya difícilment podran ser coincidents, sempre que no es dilueixin els postulats d'una de les parts. També caldrà fer casar les peticions fetes des de Catalunya de reconeixement en el si de la Unió Europea, amb l'acció de govern de l'executiu de Zapatero en aquesta matèria i amb els posicionaments del qui serà president del Parlament de la UE, Josep Borrell.

Són molts fronts de gestió que en alguns moments poden fer entrar en contradicció el PSC. De tota manera, segurament aquest és un problema que tots els partits voldrien tenir.

Enric Rimbau